

Parousie Magazine

Vernieuwing

**De vernieuwing
van uw gemoed**

pagina 4

Eiland van rust

pagina 6

**Leren van de
gebrokenheid**

pagina 10

**Bewoners aan
het woord**

pagina 14

Stichting
Parousie

Juni 2018

Jaargang 1

Nummer 1

Het Parousie Magazine is een gratis uitgave van Stichting Parousie en verschijnt tweemaal per jaar, in het voor- en najaar.

Uitgever

Werk & Training

Vormgeving en drukwerk

Printservice Kopietje

Redactie

Tanny Gunter (hoofredacteur)

Margreet Doorn

Izak van Vuuren

Roelie Wisse

Gerdine de Goffau

Aan dit magazine werkten mee:

Medewerkers Werk & Training,
Patrick Verhoek, Emily Uitbeijerse,
Leontien Goudzwaard, Bas den Boer,
Ds. W.J. van den Brink,
dhr. A.J. den Hartog (voorzitter Cliëntenraad)
Gerdine Schouten (tekstschrijver)
Evert Jan Kip (fotograaf)

Contact

Stichting Parousie

Vlieterweg 17

3925 GA Scherpenzeel

Tel.: 033 3031470

Vragen over de inhoud of reacties?

Tanny Gunter: t.gunter@parousie.nl

Margreet Doorn: m.doorn@parousie.nl

Wilt u het Parousie Magazine niet meer ontvangen of een adreswijziging doorgeven?

Tanny Gunter: t.gunter@parousie.nl

Margreet Doorn: m.doorn@parousie.nl

“Haast” met vernieuwing

In de krant lees ik: “Minister De Jonge maakt haast met vernieuwing in de zorg”.

Binnen Parousie omarmen we vernieuwing, wat zichtbaar wordt in zowel de buitenkant als de binnenkant van deze magazine. Dit prachtige, frisse blad is samengesteld door en voor bewoners en medewerkers. Ons eigen ‘Kopietje’ heeft het blad ontworpen en geprint.

In de colofon leest u wie de redactieleden zijn en wie aan dit nummer meewerkten. De redactie heeft voor deze eerste uitgave het thema ‘Vernieuwing’ gekozen. Vernieuwing zien we terug in de wisseling van de jaargetijden als in het voorjaar de natuur weer ontluikt. De landelijke omgeving, de Hof, de tuinen met vele dieren bieden dan schitterende plaatjes.

Deze rijkdom kunnen wij niet zelf creëren, maar wordt ons door God geschonken. Zijn hulp en ondersteuning hebben wij dagelijks nodig in al onze Parousie-activiteiten, evenals Zijn vernieuwing. Over het kenmerk van die vernieuwing leest u in de meditatie van Ds. Van den Brink.

Om terug te komen op de ambitie van minister De Jonge; Ik waardeer zijn inzet en gedrevenheid, maar binnen Parousie werken we niet met haast. Binnen Wonen en Werk & Training vernieuwen we passend binnen de mogelijkheden en naar de menselijke maat.

Het belangrijkste is echter haast te hebben in de vernieuwing van ons gemoed (Romeinen 12:2). Dit wens ik u allen toe.

Tanny Gunter,
bestuurder
Stichting Parousie

Meditatie 'De vernieuwing van uw gemoed'	4
Gedicht Vernieuwing van denken	5
Interview Eiland van rust	6
Begeleider aan het woord Leren van de gebrokenheid	10
Recept Hutspot met rundstoofvlees	13
Ervaringen van bewoners Hoe is het leven op Parousie	14
Tuin Ontwikkelingen in de (moes)tuinen	18
Clientenraad "Er moet oor en oog zijn voor de ervaring van de cliënt"	20

Romeinen 12 vers 2

*En wordt aan
deze wereld niet
gelijkvormig;
maar wordt
veranderd door
de vernieuwing
van uw gemoed,
opdat gij moogt
beproeven, welke
de goede, en
welbehagelijke
en volmaakte wil
van God zij.*

‘De vernieuwing van uw gemoed’

‘Een nieuwe lente en een nieuw geluid’. Met deze regels begint Herman Gorter in 1889 een bekend geworden gedicht. Deze dichtregels gelden ook voor het nieuwe magazine dat Parousie nu laat uitkomen met als thema ‘vernieuwing’. Als Paulus een brief schrijft aan de gemeenteleden van Rome, dan spoort hij deze christenen ook aan tot vernieuwing. Als eerste zegt Paulus, dat zij als christenen afstand moeten nemen van het wereldse denken, dat van alle kanten op hen en ons af komt. In de wereld van toen en nu draait het immers om hoogmoed, om het recht van de sterkste, om macht en aanzien. In de wereld gaat het om geld en genot! Daar moet u als christen niet aan meedoen, zegt Paulus. Neem er afstand van! Wordt deze wereld niet gelijkvormig. Maar hoe moet je dat doen? Door te leven uit Gods ontferming en Zijn barmhartigheid! De hemelse Vader ziet, in Jezus Christus, vol ontferming om naar Zijn kinderen. Uit genade zijn we eigendom van Christus geworden en willen we ons opofferen, ook met onze lichamen, aan de HEERE (vs 1). En waar is deze christen nu aan te herkennen? Aan nederigheid. Aan het liefhebben van de vijanden. Aan het gehoorzamen van het gezag. Aan het in het geloof omzien naar de zwakke en hulpbehoevende

medemens. Als we Christus volgen, hoeven we ons niet terug te trekken uit deze wereld, maar laten we juist in deze donkere wereld het licht van Christus schijnen. Dat vraagt dus om een andere manier van denken. Onze houding, onze gezindheid, moet vernieuwd worden. Wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed. Wees niet als eerste gericht op het aardse, maar richt je op het hemelse. Zie op Jezus! Zien wij verlangend uit naar de aan- en wederkomst (de parousie) van deze Koning? God vraagt van ons allemaal dat we deze grote verandering in ons leven laten zien. Hoe moet je anders leven? Door weloverwogen een beslissing te nemen. Door je gemoed en je visie, te vernieuwen. Het is een bevel. Wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed. Is die geestelijke vernieuwing al hét kenmerk geworden van uw persoonlijk leven?

Ds. W.J. van den Brink

Vernieuwing van denken

*Mensen maken ruzie,
het gaat om kleine dingen,
ze willen alles hebben,
wat van een ander is.*

*Vaak zijn ze jaloers,
ze zitten vol met hebzucht,
dat mondt uit in oorlog
en dan is het mis.*

*Soms lijkt het een wedstrijd,
en gaat het om de sterkste,
zelfs grote presidenten,
vechten om de macht.*

*Wanneer zal het stoppen
en worden mensen wakker,
komt er ooit een einde,
aan deze zwarte nacht?*

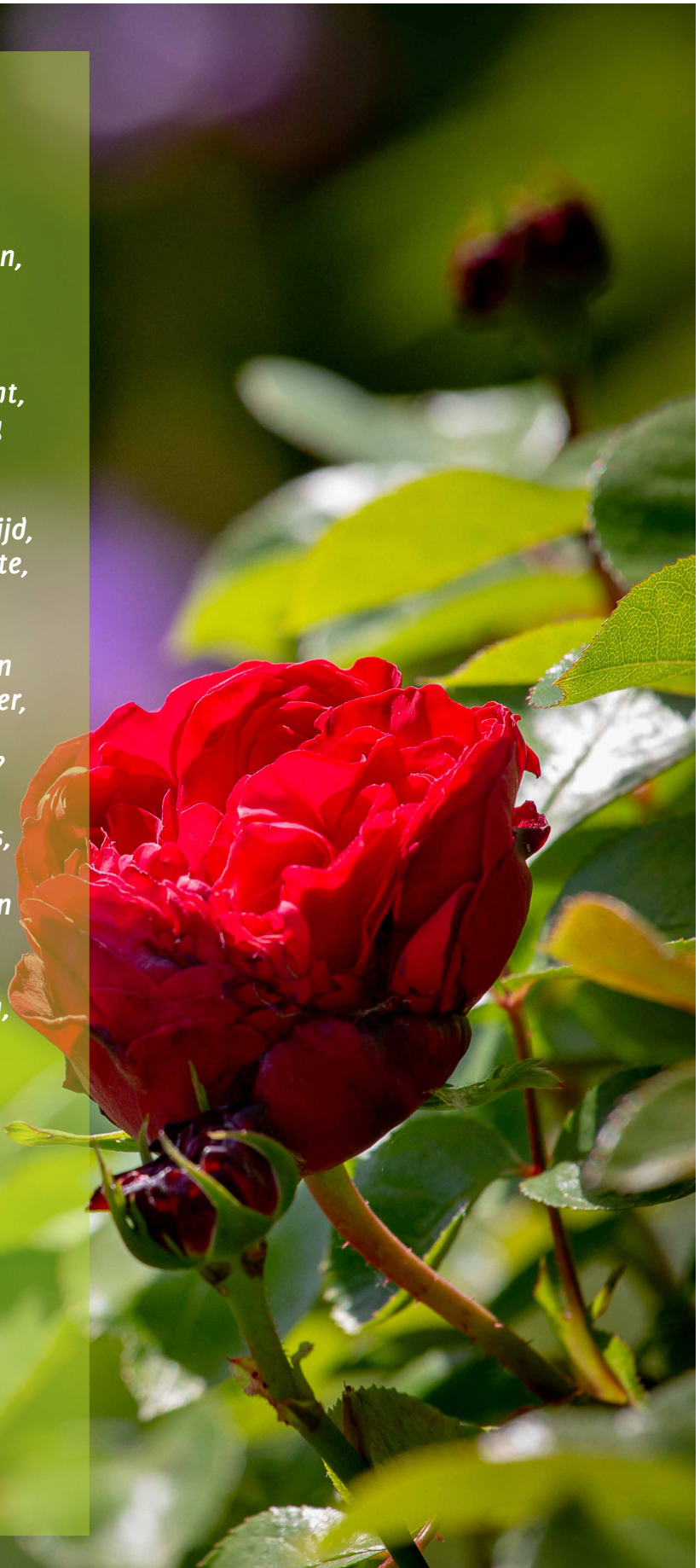
*De Vader zond ons Jezus,
om vrede te bewerken,
in de harten van mensen
een ander gevoel.*

*Rust en vertrouwen,
vernieuwing van denken,
een andere toekomst,
met vrede als doel.*

*Laat anderen proeven,
van de vrede in't leven,
geschonken door Jezus,
betaald met Zijn bloed.*

*Vrede voor mensen,
geen één uitgezonderd,
Zijn eeuwige vrede,
voelt zuiver en goed.*

Alie Holman

Eiland van rust

Emily woonde twee jaar geleden op Parousie

“Ja, ik woon in Scherpenzeel,” klinkt het over de telefoon. Emily Uitbeijerse-Zoon geeft haar adres door. Half negen ’s avonds vindt ze een mooie tijd: “Meestal slaapt Jesta wel voor 20:00 uur.” Voordat het interview begint op de afgesproken tijd, zet Emily eerst thee. Haar man Chris is in de achtertuin aan het werk. De hond houdt hem buiten gezelschap. “Vorig jaar zijn we getrouwd en kregen we twee grote manden met thee en chocola.” Nu een jaar later zijn ze door de thee heen. “Er liggen nog een paar doosjes die wij niet lekker vinden en waarvan we hopen dat mensen die langs komen ze wel lekker vinden.” Dan begint Emily rustig te vertellen.

Zeventien is Emily als ze bij Parousie komt wonen. Ze heeft dan behoorlijk wat verblijfplaatsen achter de rug. “Ik was dan bij het ene en dan weer bij het andere familielid. De één werd ziek, bij de ander kon het niet meer en bij weer een ander werd het ruzie. Ik had een stabiele en onpartijdige plek nodig, waar ik tot rust kon komen.” Dus gaat Emily met haar ouders op zoek. Ze hebben een intake bij Eleos en Emily krijgt groen licht om daar te gaan wonen. “Net voordat ik zou verhuizen, werd het gesloten. Ze konden het niet meer bekostigen of zoiets.” Op dat moment woont Emily bij haar grootouders en krijgt haar opa te horen dat hij leukemie heeft. “Dan zit je wel te wachten op een plekje ja.” Dat plekje krijgt ze uiteindelijk op Parousie; eerst in Doorwerth en later in Scherpenzeel. “De omgeving was helemaal vreemd voor me en ik kende er niemand. Zelf kom ik uit Sint-Annaland van het eiland Tholen.”

Plannen per uur

Ze krijgt meteen persoonlijke begeleiding, maar weet niet meer wie haar eerste begeleider was. Details uit die tijd zijn vervaagd, geeft Emily verschillende keren aan tijdens het gesprek. “Het is nog maar twee jaar geleden, maar ik onthoud het niet allemaal. Er is zoveel gebeurd en ik heb zo’n ander leven nu.” De begintijd is zwaar voor Emily. “Ik had veel meegemaakt en ik was zo moe van alles. Eenmaal op een veilige plek liet ik het allemaal ineens toe. Op dat moment was ik depressief; ik kon nog geen uur vooruit plannen.” Per uur schrijft Emily op een whiteboard wat ze gaat doen om overzicht te krijgen. “Tafeldekken was soms al lastig, dan moest de begeleiding meekijken. Ik kreeg het gewoon niet gedaan.” Stap voor stap kan Emily weer steeds meer zelf oppakken. “We planden steeds verder. Eerst voor een uur, dan voor twee uur.” Als Emily voor een dagdeel kan plannen, begint ze aan de dagbesteding. “Bij Werk en Training heb ik het fijn gehad. Het was even wat anders en het klikte met de mensen daar. Die vonden me leuk om wie ik was en ze wisten

vaak ook niet wat ik had meegemaakt.” De begeleiding is intensief en Emily werkt hard aan zichzelf. “Elke avond kreeg ik van de begeleider concrete feedback terug, zowel positieve als negatieve. Dat gaf me veel inzicht: zo zien ze me en de dingen die wat minder zijn doen niks af aan de dingen die ik goed doe. Ik kreeg vaak te horen: je bent een leuke meid. Het ligt niet altijd aan wat ik doe, dacht ik dan, maar ook aan wie ik ben.”

Eigen eilandje

Contacten met familie staan in de begintijd op een laag pitje. “Iedereen moest even weg. Ik had dat nodig. Eerder ging ik altijd bij een ander op het eilandje staan om veiligheid te vinden, maar duwen ze je eraf of gebeurt er iets met het eilandje, dan kun je steeds verongelukken door andermans schuld bij wijze van. Ze hebben me geleerd om op mijn eigen eilandje te gaan staan. Zo kon ik eerst mijn

Ik had een stabiele en onpartijdige plek nodig, waar ik tot rust kon komen

eigen stukje grond bepalen en dan: wie mag erbij en hoe dichtbij mag die persoon komen. Dat heb ik echt geleerd. Dat is mijn stukje. Dat bepaal ik. Mijn ouders werden ook even helemaal weggezet. En daarna kon ik weer werken aan een nieuwe relatie. Dat vonden mijn ouders toen wel moeilijk, maar het is nu helemaal goed. We kunnen niet zonder elkaar en we bellen uren.” Tijdens haar tijd bij Parousie leert Emily Chris kennen. “De dominee kwam apart bij mij op bezoek toen ik het moeilijk had. Ik zei tegen hem dat een jeugdvereniging me wel een goed plan leek. Die vereniging was van twee gemeenten en werd in Elst gehouden.” Tegen Chris, die er inmiddels bij is komen zitten: “Ben ik toen meteen met jou gaan meerijden? O nee, jij zat nog in Canada dat eerste stukje of niet? Ja. Toen kwam hij terug en ik was al vrij snel verliefd, maar voor Chris duurde het geloof ik nog even. Op den duur zijn we uitgegaan en het klikte. Hij zat er niet mee dat ik bij Parousie woonde.” Chris reageert: “Het was niet vreemd of dat ik jou vreemd vond. Nee, dat ging gewoon zo.”

Snel schrikken

Op Parousie krijgt Emily stukje bij beetje haar zelfvertrouwen terug en worden haar angsten minder. “Ik kon gewoon overal erg van schrikken ineens. Bijvoorbeeld als er iemand in één keer achter me liep in het trappenhuis. Dat heb ik leren relativeren.” Emily leert met haar angsten om te gaan. Wat ze toen geleerd heeft, past ze nog dagelijks toe. “Gisteren was ik lopend naar de boerderij, dan moet ik door het bos. Dat vind ik vreselijk, maar nu praat ik mezelf er doorheen: je hebt je telefoon bij je, er komen gewoon mensen langs en anderen doen het ook. Ik heb ook geleerd om in een situatie die ik eng vind te kijken naar wat ik zelf zou doen als ik de ander was. Zulke dingen doe ik nog hele dagen in mijn hoofd. Soms betrap ik mezelf op een gedachte die ik dan meteen oplos en soms gaat het automatisch.” Als Emily steeds meer stappen vooruit maakt, stimuleert de begeleiding haar om een studie op te pakken. “Ik zat bij de dagbesteding en ik ging weer een zelfstudie voor secretaresse doen. Alleen kon ik geen stage vinden. Toen zei Chris: ga dan iets met niveau 2 doen, dan haal je het tenminste. Dus heb ik een thuisstudie voor helpende bij Scheidegger gedaan. Daarna kreeg ik werk op een kinderdagverblijf.”

Knots van een trekker

Nadat Emily drie jaar op Parousie woont, gaat ze op zichzelf wonen in Lunteren. “In april hebben we verkering gekregen en in september toen ik twintig werd ging ik op mezelf. Ik ben nog steeds heel blij dat ik dat heb gedaan, want daar heb ik veel van geleerd.” In februari 2017 trouwen Chris en Emily. Chris werkt op een boerderij met melkkoeien en nertsen. De huid van nertsen wordt gebruikt om bont van te maken. “Ik heb daar een bontjas aan,” wijst Emily naar een lijst met trouwfoto’s aan de muur. “Ik had mijn moeders trouwjurk zelf vernaaid. Zij is korter dan ik en ik had de jurk zo ver mogelijk uitgenomen, want ik

wilde er net als mijn moeder een hoepelrok onder. Maar dat ging hem niet worden. Toen had ik geld over voor een bontjas.” Niet alleen de bontjas en de bijzondere jurk vallen op. Ook het trouwvervoer, een grote trekker, is niet standaard. “Toen we van tevoren een plek voor de foto’s bespraken, zei Chris: daar moet de trekker naast staan. Ik zei: dan moeten je broers daar mee komen.” Chris dacht dat hij zich daarmee versproken had, maar het trouwvervoer bleef een complete verrassing voor Emily: “Die trekker wordt niks, dacht ik. Op onze trouwdag kwam ik naar buiten en daar komt Chris toch met een knots van een trekker aan!” Op 23 december 2017 krijgt het jonge echtpaar een zoontje. “Jeftha was heel klein. Nu is hij alweer vier maanden. Iedereen vindt hem nog steeds klein maar wij vinden hem al een hele bink.”

Helemaal mama

Geniet ze ervan om moeder te zijn? “Ja enorm. Gewoon zo’n kleintje helemaal van mij, waar

ik voor kan zorgen en die groot vertrouwen in mij heeft. Waar Jefta ook is, hij wil altijd weer naar mama. Het zorgen voor hem gaat vanzelf. In alle onzekerheid die ik heb gehad, gaat dit super ja.” Door verschillende oorzaken, zoals uitbreiding van de organisatie, is Emily gestopt met haar werk op het kinderdagverblijf. “Ik kon niet meer 100% moeder zijn en ook niet meer lekker werken. Dus nu ben ik helemaal mama. We hebben het ook niet nodig. Chris verdient genoeg en hij zegt ook: als je wilt werken moet het voor je eigen geluk zijn en omdat je het zelf graag wilt.” Overdag gaat Emily op stap met Jefta en probeert ze anderen te helpen. “Hier in de straat is een kindje geboren en overleden. Vanaf de twintig-weken-echo wisten de ouders dat het mis was met het kindje. Gisteren is de ambulance voorgekomen en ging de moeder weg. Het is een groot gezin, dit was hun tiende kindje. Vandaag heb ik drie ovenschotels gemaakt voor hen. Zulke dingen kan ik nu ook doen. Toen ik klaar was appte de moeder dat het ventje geboren was. Ja, dat grijpt wel aan hoor. Er worden nu tien baby’s geboren hier in de straat, maar haar baby leeft niet.”

Begeleiding bemoedigen

Terugblikkend geeft Emily aan dat het geloof belangrijk is geweest in de moeilijke omstandigheden. “Op een dieptepunt in wat ik meegemaakt heb, ben ik tot geloof gekomen. Ik ben toen uitgered. Daar heb ik daarna zo op gesteund. Ik dacht: dit moet vast zo zijn. Dat zie ik achteraf ook in hoe ik door bleef vechten en hoe ik de dingen positief bleef zien. Als de begeleiding iets had meegemaakt, dan kon ik hen bemoedigen. Ik praat makkelijk over het geloof met mensen, dus dan stelde ik vragen of ik begon een gesprek en dan raakte ik begeleiders soms diep. Dan zeiden ze: zo, nu geef je me echt wat mee of nu heb je me echt aan het denken gezet.” Emily nam ook het voortouw om hardop te bidden met elkaar. “De meesten vonden dat eng, nou dan doe ik het wel, dat heb ik geleerd vanuit huis. Op den

duur deden we het om de beurt.” Ze benadrukt het belang van de christelijke identiteit tijdens de groepsmomenten. “Je bent moe en zelf zou ik niet aan stille tijd zijn toegekomen. Alles is teveel. Soms lag ik de hele dag in bed en was het groepsmoment het enige moment dat ik ergens energie voor had. Op de groep kreeg ik dan toch iets mee.” Emily is blij dat het geloof ook een plek had in de begeleiding. “Dat begeleiders met je kunnen bidden als het moeilijk is of dat je bijvoorbeeld over een preek met ze kan praten. Ze waren daar heel puur en echt in. Ik heb bij allerlei hulpverleningsorganisaties gezeten, psychologen en noem maar op die zich christen noemden, maar dat ervaaarde

ik niet altijd zo in hoe ze mij zagen. Bij Parousie was dat wel zo.”

Op bezoek

Sommige contacten met Parousie zijn gebleven. Een aantal

begeleiders is op kraambezoek geweest. En af en toe laat Emily haar gezicht aan de Vlieterweg zien om Linda te bezoeken. “Zij woonde naast mij en we deden veel samen. Ik ga regelmatig nog langs met Jefta.” En op de boerderij van Chris werkt een bewoner van Parousie. Wat heeft Parousie betekend voor haar? “Een veilige plek, waarvan ik wist: wat ik ook doe, hier mag ik blijven.” In haar antwoord gebruikt ze verschillende woorden om dat te benadrukken: tussenstop, rustplek, pauze, even bijkomen. Inmiddels ervaart Emily een grote afstand tot haar ervaringen van toen. “Eigenlijk wel apart, want nu heb ik een zoontje en alles gaat gewoon prima zo. Dat regel ik allemaal zelf. Terwijl ik toen niet wist of het ooit nog zou gaan lukken. Iedereen zegt nu tegen mij: je bent ontzettend sterk, je hebt je eruit gevochten. Er is in vijf jaar veel veranderd. Ik woon hier in Scherpenzeel, ik ben getrouwd en ik heb een kindje. Als ik niet meer vertel dat ik hulp heb gehad, dan weten mensen het niet. Het is fijn dat ik die tijd nu achter me laat.”

*Iedereen zegt nu tegen mij:
je bent ontzettend sterk,
je hebt je eruit gevochten.*

Leren van de gebrokenheid

Bas den Boer neemt afscheid als woonbegeleider

Hij is al heel wat keren op een nieuwe werkplek begonnen in zijn leven. En dat gaat Bas den Boer, inmiddels 49 jaar, nog een keer doen. Een combinatie van factoren heeft hem doen besluiten om te gaan werken bij het Leger des Heils in Ede. Bijna twee jaar zette Den Boer zich in voor de bewoners van Parousie. Werk waarin “een nederige houding” nodig is volgens de woonbegeleider: “Vertel mij eens een reden waarom ik verdiend heb om gezond te zijn en de ander niet? Nou, ik kan hem niet verzinnen.”

Den Boer begon zijn loopbaan op de lagere en middelbare landbouwschool. Daarna vond hij werk bij de Gezondheidsdienst voor Dieren, een landelijke instelling voor landbouwhuisdieren. Omdat in de agrarische sector steeds minder werk was te vinden, maakt Den Boer de overstap naar de gezondheidszorg. “Ik ben begonnen als ziekenverzorgende, niveau 3. Daarna kreeg ik werk in de verstandelijke gehandicaptenzorg en vervolgens in de geestelijke gezondheidszorg met woonbegeleiding.” Het krijgen van andere interesses speelde ook een rol in het maken van zijn overstap naar de zorg. “Het geloof is voor mij op een gegeven moment heel belangrijk geworden, daar wilde ik in mijn werk ook meer inhoud aan geven. In de zorg kan je meer handen en voeten geven aan je geloof.”

Fris blijven

De hulpverlener heeft besloten om bij het Leger des Heils te gaan werken. “Het is toch altijd een combinatie van factoren dat je een keuze maakt,” licht hij toe. “Ik woon in Ede en het is dichterbij. Het is een grotere organisatie, daar kan ik wat meer kanten op. En met mijn leeftijd wordt het moeilijker om een andere baan te vinden.” In een eerder interview voor de nieuwsbrief van Parousie zei Den Boer: “Ik ben tot nu toe om de vijf jaar van baan verwisseld.” Met zoveel verschillende werkplekken moet het thema vernieuwing hem wel aanspreken? “Ik heb

er niet altijd zelf voor gekozen om na vijf jaar van baan te wisselen; soms was het een eigen keuze en soms ging het nu eenmaal zo. Maar in ons werk is het wel de grootste kunst om fris te blijven. Het is belangrijk om open, eerlijk en onbevooroordeeld naar dingen te blijven kijken.” Blijft hij daarom graag in beweging? “Ja, dat vind ik erg belangrijk. Op een nieuwe plek moet je opnieuw vertrouwen winnen en ik vind het goed om dat af en toe weer te ervaren.”

Sfeer van eten

Den Boer maakte een belangrijke verandering mee bij Parousie: “Toen ik hier kwam werd er veel voor bewoners gedaan, ook het koken. Dat werd allemaal van hogerhand bepaald.” Bij zijn vorige werkgever Eleos was Den Boer gewend dat bewoners zelf kookten of werden ondersteund bij

het koken. “Ik merkte dat bewoners die in het verleden zelfstandig konden koken, hier erg onzeker waren geworden over zichzelf en niet meer durfden te koken.” Den Boer zocht daarom naar verandering. “Als begeleider is je rol niet zozeer overnemend, maar ondersteunend. Ik merkte aan collega’s dat zij het ook niet gewenst vonden zoals dat ging. Dus daarover zijn we in gesprek gegaan met elkaar.” Inmiddels koken bewoners zelf op de groepen. “Het is leuk én je krijgt de sfeer van het eten op de groep. Mensen worden geactiveerd, hebben minder lege tijd, moeten meer nadenken en nemen verantwoordelijkheid,” somt Den Boer de voordelen op. De organisatievaardigheden die nodig zijn voor het koken, strekken zich vervolgens weer uit naar andere gebieden, voegt hij daaraan toe. “Als je goed kunt organiseren met koken, kan je het ook met andere dingen. Er zijn bewoners die echt een stuk zelfstandigheid aan het ontwikkelen zijn.”

Extra inslaan

Andere onderwerpen waar het personeelsteam van Parousie zich voor inspant, zijn budgetteren en gezond eten. “Voor het voedingsgeld houden we ons aan een nieuwe landelijke norm van het Nibud. Met die norm moet het lukken om rond te komen. Van de week kreeg ik de vraag: we komen niet uit met het voedingsgeld, kunnen we er

wat bij krijgen? Dan kijk ik eerst naar wat ze kopen en of er goedkopere producten gekocht kunnen worden. Er zijn wel grenzen. Dat is ook goed, want dan leren ze verantwoordelijkheid te nemen. Als ik mijn loon opmaak op de helft van de maand, dan is er niemand die zegt ‘Bas hier heb je het. Zo.’ Toch?” Nog een voordeel van zelfstandig koken is dat bewoners zelf hun eten kunnen kiezen. De

Als ik mijn loon opmaak op de helft van de maand, dan is er niemand die zegt: ‘Bas hier heb je het.’

begeleiding besteedt daarbij aandacht aan gevarieerd en gezond eten. “Binnenkort komt een voedingsdeskundige een presentatie geven om te laten zien dat gezond eten heel leuk kan zijn.” Ook probeert de begeleiding mee te denken en als het nodig is bij te sturen. “We wijzen er bijvoorbeeld op dat de aardappels in de reclame zijn en stellen dan voor om die extra in te slaan. Of we stellen met elkaar de menulijst samen om te voorkomen dat er drie keer per week macaroni wordt gegeten.”

Prikkels bij de slager

In de praktijk kan het koken, budgetteren en gezonde maaltijdkeuzes maken nog best een uitdaging zijn voor bewoners. “Als je depressief

bent, dan heb je niet zo’n zin om dingen op te pakken. Maar het is goed om er even uit te moeten.” Actief zijn levert meer op omdat het prikkels geeft, legt Den Boer uit. “Je komt bij de bakker, je ruikt het brood. Je komt bij de slager en je ruikt de worst. Allemaal prikkels die kunnen helpen om weer een stap te maken. We proberen begrip te hebben voor de depressie, maar we stimuleren ook om actief te zijn.” Soms

wordt er per stap gevraagd of er hulp nodig is. “Zie je het nu niet zitten om de boodschappen te doen? Dan gaat één van ons of een vrijwilliger mee. Of: vandaag is het niet gelukt, welke hulp heb je

nodig zodat het morgen wel lukt?” Den Boer steunt ook de samenwerking onderling. “Is er iemand op de groep die het kan overnemen? Dan raken ze daarover onderling in gesprek.” De woonbegeleider ziet nog meer kansen. “Je kunt mensen ook ondersteunen in hun netwerk door ze te stimuleren ergens te gaan eten of iemand uit te nodigen. Ook breng ik maaltijdprojecten onder de aandacht waar ze zich kunnen opgeven voor een warme maaltijd. Daar ontmoeten ze weer nieuwe mensen. En als die contacten weer eens naar hen vragen, dan geeft dat een impuls om meer naar buiten te treden.”

Gebrokenheid

Den Boer ziet het als een taak

van de begeleiding om cliënten te helpen hun wereld weer wat breder te maken. “Onze doelgroep heeft veel verliezen geleden. Ze zijn hun baan kwijt geraakt en ze hebben vaak verstoorde relaties door de ziekte. Of mensen hebben geen geld om deel te nemen aan bepaalde activiteiten,” schetst hij het beeld. “Het is vervelend en zwaar om psychisch ziek te zijn,” vervolgt Den Boer. “Het is goed om ons te realiseren dat dit de gebrokenheid van de schepping is. Maar ook te zeggen: er zijn veel dingen die niet lukken, maar wat lukt er wel?” Een positieve instelling is dus onmisbaar? “Ja,” beaamt Den Boer, “en ik denk ook een nederige instelling om te beseffen dat je gezondheid krijgt. Ik zeg wel eens tegen een bewoner: ‘wat is nou het verschil? Ik had in jouw schoenen kunnen staan en jij in mijn schoenen.’ Je kan je niet laten voorstaan op je gezondheid. Vertel mij eens een reden waarom ik verdiend heb om gezond te zijn en de ander niet? Nou, ik kan hem niet verzinnen.”

Spiegel

Die lijn trekt Den Boer door naar de kerkelijke gemeente. “Daar moeten we leren omgaan met de gebrokenheid. Ik vind het heel belangrijk dat er gebed is in de christelijke gemeente en dat er wordt gedacht aan mensen met psychische problemen. Niet als zijnde zielig, maar door bewust te zijn van het ‘draagt elkanders lasten’”. Hoe is zijn ervaring daarin met kerken?

“Ik heb elders gemeenten gezien die apart iets regelden voor mensen met psychische problemen. Heel bijzonder. Ik zie ook trouwe gemeenteleden die veel slikken van bewoners vanuit de nederigheid die ik net benoemde: ‘joh, het had mij ook kunnen overkomen’. Het zou mooi zijn als de kerk zich nog iets meer kan verdiepen in psychisch zieke mensen, want onbekend maakt onbemind. Juist in de gebrokenheid van onze

Ik vind het heel belangrijk dat er gebed is in de christelijke gemeente en dat er wordt gedacht aan mensen met psychische problemen. Niet als zijnde zielig, maar door bewust te zijn van het ‘draagt elkanders lasten’

doelgroep vind ik dat je in het realistische leven komt, want de wereld is gebroken. Daarin is veel van God te ontdekken, dat God echt genadig wil zijn en wil vergeven.” Vormen de bewoners een spiegel voor hem? “Ja! Ja, dat is

mooi verwoord. Mijn leventje verloopt misschien redelijk goed en een ander loopt meer tegen het leven aan. Maar dat is relatief, want ook ikzelf als persoon ben op veel gebieden zondig en geschonden. Mijn moeder zei altijd ‘we zijn allemaal van dezelfde lap gescheurd’. En zo is het ook echt. Ik ben dankbaar dat ik dat heb mogen zien op deze manier.”

Kleinschaligheid

Zijn collega's bij Parousie noemt de woonbegeleider “een bijzonder mooi en getalenteerd team; allemaal mensen met veel inzet en grote betrokkenheid op cliënten.” En over het management: “Die toont een grote inzet. De collegialiteit is onderling zeer goed.” Den Boer ziet een verband met de kleinschaligheid. “Dan is er meer betrokkenheid.” Gaat hij dat niet missen bij een grotere organisatie als het Leger des Heils? “Ik heb gehoord dat het team daar onderling ook goed is met elkaar, maar dat ga ik zeker missen ja. De identiteit van Parousie met betrokken collega's en mensen waarvan het geloof echt de grond is van hun bestaan, vind ik bijzonder.” Tot slot wil Den Boer nog een paar afscheidswoordjes kwijt: “Ik heb erg veel ontvangen in dit team van collega's. Ik vind dat er keihard wordt gewerkt door de mensen. Als een team zo haar best doet en wil, dan is dat menselijkerwijs gesproken een garantie voor succes. Ik heb daar alle vertrouwen in.”

Hutspot met rundstoofvlees

voor 4 personen

Ingrediënten bereiding stoofvlees

- 750 g doorregen runderlappen
- of sukadelappen
- 1 grote ui
- 50 gr. boter
- 2 eetl. tomatenpuree
- zout en versgemalen peper
- 0.5 l water
- 2 laurierblaadjes
- 2 kruidnagels
- 2 eetl. azijn
- 2 theel. allesbinder of aangeroerde maïzena

Ingrediënten bereiding hutspot

- 1 kg kruimige aardappelen
- 750 gram winterpeen
- 500 gram uien
- 1 vleesbouillontablet
- 20 gram boter
- 125 ml crème fraîche
- 20 gram boter
- versgemalen peper

Bereidingswijze:

Laat het vlees op kamertemperatuur komen. Snipper de ui. Verhit de boter in een braadpan. Braad het vlees rondom aan en bestrooi met wat zout en peper. Neem het vlees uit de pan. Laat de ui in de braadboter glazig fruiten. Voeg de tomatenpuree toe en laat kort meebakken. Blus af met het handwarme water en voeg de laurierblaadjes, de kruidnageltjes en de azijn toe. Breng aan de kook en leg het vlees terug in de pan. Laat met het deksel op de pan op een zo laag mogelijk pitje circa 3 uur stoven tot het vlees gaar is. Proef of er nog zout en/of peper bij moet en bind de saus met allesbinder of maïzena.

Bereidingswijze:

Schil de aardappelen en snijd ze in stukjes. Schil de winterpeen en snijd deze in stukjes. Pel de uien en snijd deze in stukjes. Doe de aardappelen, winterpeen en de helft van de uien in een pan. Voeg voor plm. de helft van de hoeveelheid in de pan water toe en een vleesbouillontablet. Breng aan de kook en laat plm. 15-20 minuten koken tot alles gaar is.

Verhit ondertussen de boter en bak hierin de andere helft van de uien zacht en lichtbruin. Als de hutspot gaar is (plm. 20 minuten) deze afgieten. Laat de hutspot op laag vuur even nog stomen. Voeg het grootste deel van de gebakken uien erbij en stamp alles door elkaar.

Roer op het laatst de hutspot. Maak ge-

de crème fraîche door op smaak met vers malen peper.

Garneer met de rest van gebakken uien.

Hoe is het leven op Parousie?

Patrick is in mei een jaar bij Parousie. Leontien woont er sinds Kerst. Beiden waarderen de mooie omgeving van de woonvoorziening. Een omgeving waar ze oorspronkelijk niet vandaan komen. Patrick: "Ik ken het steeds een beetje beter hier." Leontien: "Ik denk dat ik de helft van de tijd buiten ben. Ik heb reeën, buizerds, spechten, eekhoorntjes, boomklevertjes en kikkertjes gezien. Het is hier echt heel mooi." Hoe vinden ze het leven op Parousie? De twee jonge mensen vertellen er zelf meer over.

Sinds vorig jaar koken de meeste bewoners zelf op de groep. Hoe was die verandering naar zelfstandig koken?

Patrick: "Ik heb geen moeite met koken. Ik vind het leuk om te doen. Op zaterdag en zondag hoeven we niet te koken en ik kook meestal op dinsdag en donderdag. Zelf mag ik geen aardappels, dus ik kook met veel groenten. Ik probeer iedere keer iets nieuws, zoals bijvoorbeeld een Mexicaanse schotel. Of ik probeer aparte combinaties met andere groenten. Bakbanaan, cassave, dat soort dingen. Laatst heb ik friet gemaakt van knolselderij. Cassave snij ik meestal aan plakjes. Wat zout en peper er overheen en dan bak ik ze als aardappels." Een mooi alternatief dus voor aardappels? "Ja, maar voor de jongens kook ik wel aardappels, want die willen dat. Ik zit bij een coach en ik doe een soort leefstijl waardoor ik geen aardappels meer wil eten. Ik ben nu 15 kilo kwijt" Lachend: "Nu nog 8!" Hij vervolgt: "Ik zat in de gevaarzone voor mijn gezondheid, daarom kook ik dus anders. De groep staat er voor open. Als zij koken vragen ze: wat wil jij eten?" Gaat het koken ook weleens mis? "Nou, gister bijna. Ik weet niet hoe het kwam, maar ik had boter en aardappeltjes in de pan en in één keer begint dat ding te roken joh! Eerst maar eens naar buiten gegaan, die pan buiten gezet, want anders gaat het alarm af natuurlijk. Daarna heb ik er heel veel boter bij gedaan. Toen ging het wel goed gelukkig. Nee, ik heb nog nooit gehad dat ze het niet konden eten. En meestal zeggen ze: zo jij kan wel echt lekker koken."

Leontien: "Ik ben hier sinds Kerst gekomen, dus ik heb niet meegemaakt dat de mensen zelf moesten gaan koken. Ik heb hiervoor op mezelf gewoond en gewerkt, dus voor mij is het niet echt een punt. Ik beheer ook zelf mijn financiën."

Een tweede verandering is het budgetteren. Kun je daar wat meer over zeggen?

Patrick: "Dat is nog wel lastig hoor. Je moet goed kijken hoeveel geld je hebt. Er is negen euro

voor een dag, dus negen euro voor een warme maaltijd van drie personen. Je kunt niet zeggen: neem maar alles mee. Bijvoorbeeld een salade. Als ik thuis ben, dan haal ik groente, saladesaus en van die croutons. En dat kan niet, da's wel jammer. Maar voor de rest gaat het wel goed. We houden altijd nog wat geld over en daarmee sparen we weer voor andere dingen." Zoals? "Dat hebben we nog niet bedacht. Je mag dat zelf verzinnen, als het maar voor de groep is. Een keertje uit eten, een dagje uit of een nieuwe kaasschaaf. Ik zeg maar wat. Ja, en we koken nu vaak voor twee dagen, want dat is goedkoper dan voor één dag. In plaats van een halve kilo vlees halen we dan een hele kilo en dat splitten we."

Leontien: "Elke week krijgen we een bepaalde bijdrage en daar doen we dan de hele week boodschappen van. Op onze groep doen we weekboodschappen, dus zaterdag of maandag gaan we met twee mensen van de groep naar de winkel. Op onze groep hebben we

afgesproken dat iemand per maand de financiën doet in plaats van per week, zodat het voor die persoon overzichtelijker is. Dan kan diegene er meer van leren: hier gaat het geld in zitten en daar hou je geld over. Wij maken op vrijdag de menu's met elkaar en dan vullen we een boodschappenlijstje in. Ook hebben we een briefje hangen op de koelkast: Hé, willen jullie dit meenemen? Of: willen jullie deze week dit fruit kopen?

Wat doe je overdag?

Patrick: "Ik kan me best vermaken hier. Meestal ben ik op Werk en Training van negen tot vier. Onkruid plukken in de tuin, taarten bakken. Veel verschillende dingen. In de winkel helpen, wc's schoonmaken. Eigenlijk alles wat moet gebeuren. Meestal doe ik de dingen die nodig zijn. De ene keer ben ik binnen en de andere keer buiten. Het maakt mij niet uit wat ik doe, als ik maar iets te doen heb."

Leontien: "Ik mag op dit moment niet werken. Ik werkte eerst bij Werk en Training; bij de dieren

Ik probeer iedere keer iets nieuws...

en in de houtschuur. Daar ben ik mee gestopt, want dat gaf me soms meer stress en spanning dan ontspanning. Gewoon probleemgerelateerd. Werk en Training is erop gericht om werkervaring op te doen, terwijl dat voor mij niet nodig is. Ik hoef geen naar-werk-terug-gerelateerd-proces zeg maar. Als ik klaar ben met mijn behandeling kan ik gewoon weer solliciteren en aan de slag, want ik heb mijn diploma's en mijn werk. De tijd dat ik hier zit probeer ik zoveel mogelijk ontspanning te zoeken."

Wat vind je leuk om te doen?

Patrick: "Ik heb mijn drone weer uit de kast gehaald. In de winter is het niet zo leuk om te doen, dan is het koud, maar straks wil ik weer gaan vliegen. Een half uur, drie kwartier. Dat vind ik ontspannen. Meestal maak en bewerk ik filmpjes. Ik wil nu een mooi filmpje van Parousie maken, want die wordt vaak gebruikt op beurzen. Laatst waren ze op een GGZ-beurs, dan wordt dat filmpje gebruikt, dus moet het wel een beetje mooi zijn. Ik hou ook van gamen en zwemmen. En ik zit op bootcamp twee keer per week. Dat is een sport voor kracht, uithoudingsvermogen en doorzettingsvermogen. Het is wel pittig. Vandaag ook jonge, ik was helemaal kapot. Ik ben nu aan het trainen voor een mudrun. Ken je dat? Ik ga de zes kilometer doen. En dan loop ik nog twee keer in de week

hard. En meestal wandel ik nog een half uur, drie kwartier. Lekker bezig zijn vind ik heerlijk. Ik wil mijn eigen ding hebben."

Leontien: "Ik vind veel dingen leuk. Ik heb ook zó'n creakast op mijn kamer, dus ik kan mezelf prima bezig houden. Ik laat twee keer per week hier in de buurt een hond uit. Eén keer in de week werk ik op een boerderij met lammetjes. Dat ik zo min mogelijk stress heb, is op dit moment het belangrijkste voor mij, zodat ik zo min mogelijk last van mijn klachten heb. Dus ik zoek naar wat me ontspanning geeft, zoals lekker in de natuur fietsen of wandelen. En ik ben aan het zoeken naar een verzorgpaard. Mijn spanning zakt heel erg als ik met dieren bezig ben. Als ik een band met dieren heb, met mensen is dat lastig, dan is het lastiger om me overbodig te voelen." De dieren doen een beroep op je? "Ja, precies."

Ga je weleens de omgeving verkennen hier?

Patrick: Ja, ik fiets meestal naar mijn zus in Ede. Met Samuël, een bewoner, ga ik vaak zwemmen. Dan gaan we naar zo'n camping in Voorthuizen op de fiets. Eén keer in de twee weken komt er een vrijwilliger om met mij te gaan zwemmen in Driebergen. Dat vind ik leuk geregeld. Het is een hele aardige, leuke man. Heel gezellig. Dus ik ken het steeds een beetje beter hier."

Leontien: “Ja heel veel. Ik denk dat ik de helft van de tijd buiten ben. Dat zegt al genoeg. Ik heb reeën, buizerds, spechten, eekhoortjes, boomklevertjes en kikkertjes gezien. Het is hier echt heel mooi.”

Hoe bevalt het je hier op Parousie?

Patrick: “Ik vind het top, echt waar. Heel Parousie vind ik goed: de ruimte, dat Werk en Training hier tegenover zit en hoe alles wordt geregeld. Dat weten ze van mij. Ik heb dat al gezegd vanaf het begin. De begeleiding is aardig en geeft je snel vertrouwen. Nu ben ik een beetje moe en erg duf. Of duf, nou gewoon een beetje angstig. En dan helpen ze je goed. Ze komen dan naar je toe en maken een praatje. Wat ze moeten doen, dat doen ze. Ik kan mezelf zijn en ik hoef me niet anders voor te doen. Dat is helemaal fijn. Ik zie dat ik vooruit ben gegaan hier. Dat zeggen ook veel mensen. En dat is mooi toch?”

We vinden het knap dat je hier zit en dat je aan je problemen werkt

Leontien: “Ik had best wel veel valse schaamte. Ik had hier kunnen werken met mijn diploma’s. Dat is af en toe gewoon moeilijk. Omdat ik ervaringsdeskundige en SAW’er (Sociaal Agogisch Werk, GS) ben, merk ik veel onderling. Maar bij Parousie zijn ze erg goed en professioneel. Die informatie kan je gewoon delen en daarna loslaten. Ze maken daarin onderscheid tussen informatie kunnen spuien en informatie waar wat mee gedaan moet worden. Het personeel staat naast je als mens en zegt: ‘Het had ons ook kunnen gebeuren. We vinden het knap dat je hier zit en dat je aan je problemen werkt.’ Ik krijg van hen reflectie terug: ‘Hoe is het? Wat doe je? Wat maakt dat je dit doet?’ Ik krijg precies op maat wat ik nodig heb. Dat zorgt ervoor dat ik me als cliënt en als mens erg gezien voel. Op Parousie kan ik tot rust komen en kan ik mezelf zijn. Ik ben dankbaar dat ik hier mag wonen. Eerst was ik erg sceptisch over wat er op de site staat over de christelijke identiteit. Dat iedereen welkom is zoals hij of zij is en dat er een passend zorgaanbod is. Maar wat op de site staat is echt waar. Ze dragen het uit. Het personeel staat

altijd open voor feedback; daar is ruimte voor en er wordt daadwerkelijk iets mee gedaan.” Kan ze zich voorbeelden herinneren? “Twee groepsgenoten en ik vroegen om een eigen stukje tuin voor kruiden, groente en bloemen. We kregen het meteen. Een andere keer moest ik mijn kamer schoonmaken voor bezoek, maar ik had een hele zware dag en het lukte niet. Ik vroeg de begeleiding of de woonassistente misschien voor één keer kon assisteren. Diezelfde morgen waren we aan het poetsen.”

Hoe kijk je naar de toekomst?

Patrick: “Uiteindelijk wil ik hier weg en wil ik een eigen appartement. Ik ben nu ingeschreven bij de Regenboog in Ermelo. Daar hoef ik mijn appartement niet meer te delen met een groep. Je kookt dus iedere avond zelf. Dat is wat ik het liefst wil en daar ben ik nu voor aan het trainen. Dichtbij in Nunspeet zit Bakkerij en Lunchroom Uniek. Dat is werk met begeleiding. Je leert er bakken en bedienen.

Daar wil ik graag werken, dat lijkt me leuk. Ik heb al een keer gevraagd of ik er mocht werken. Ze zeiden toen ja. Toen ik vervolgens naar Scherpenzeel ging, zeiden ze: ‘als je ooit nog eens een keer hier wilt werken dan kan dat’.”

Leontien: “Ik ben hier tijdelijk. Ik woon hier een aantal jaar, zodat ik verder kan met mijn behandeling. Ik heb best wel een klap gehad door psychische problemen. Hier kan ik in een veilige setting daaraan werken. Als dat geslaagd is, dan kan ik mijn medicatie afbouwen. Ik hoop dat ik dan weer op mezelf kan wonen en aan de slag kan met mijn studie en met werk. Parousie draagt eraan bij, door de feedback, warmte en aandacht die ze mij geven, dat ik steeds meer groei en vernieuw, zodat ik tot bloei kan komen in plaats van als een muurbloempje of kasplantje in mijn kamer opgesloten te zitten. Maar de beste vernieuwing komt bij Christus vandaan. Die overwonnen heeft op Pasen, waardoor we van dag tot dag kracht kunnen krijgen om vanbinnen uit vernieuwd te worden, totdat we straks volledig vernieuwd zijn.”

Ontwikkelingen en vernieuwingen in de (moes)tuinen

Er is een toenemende vraag naar de onbespoten groenten van Parousie. De afgelopen jaren is er daarom steeds een stukje groentetuin erbij gemaakt.

Ook dit jaar hebben onze vrijwilligers en bewoners tijdens NI-Doet weer een stuk wat we omgespit en gefreesd hadden, voorzien van omheining en hekwerk. Dit stuk is inmiddels voor de helft vol gepoot met Frieslander en Bildstar aardappelen. Op de andere helft staan tientallen bonenstaken te wachten tot er pronkbonen, sperziebonen en spekbonen omhoog komen

klimmen. Medewerkers van W&T hebben deze bonenstaken zelf gezaagd tijdens het wilgenknotten afgelopen winter. Het schillen van de takken is gebeurd door de geiten.

Op de rest van de tuin hebben we 12 kubieke meter wormenmest uitgestrooid om de

grondkwaliteit te verbeteren. Boer Van de Lagemaat heeft zo'n 6 kubieke meter oudere stalmest gegeven die we over de moestuin uitgespreid en doorgespit hebben. Zo zit er weer voldoende groei in de grond om onze overheerlijke bietjes en sla te laten groeien.

Omdat ook de gazons voor de woningen en boerderij een vernieuwing nodig hadden, is er een verticulteermachine aangeschaft om het mos er uit te krijgen. Daarnaast is er contact gezocht met iemand van de Firma Naturado uit Veenendaal voor advies hierover. Zij hebben ons gesponsord met zakken kalk, mest en speciaal graszaad, waardoor de gazons er straks als het goed is weer tip top bijliggen.

Verder zijn enkele dames van groep 13 (Annette, Leontien en Janine) heel enthousiast begonnen met het onderhouden van een stukje

moestuin voor eigen gebruik. Binnenkort kunt u genieten van hun bloemen, kruiden en groenten die ze nu aan het zaaien en poten zijn. Uiteraard zien de dames er straks gezond en gebruikt uit door al dat werk in de buitenlucht. Ook Gert-Jan gaat een stukje van de tuin van 21 in eigen beheer beplanten met perkgoed en eetbare bloemen.

Al met al is het een drukke periode van poten, zaaien en onkruid schoffelen voor onze vrijwilligers Jan en Bertus, en de medewerkers van de Hof onder leiding van Jaap. Maar als

het goed is, worden hun inspanningen straks uitbetaald in een uitbundige oogst van allerlei groenten. Dit alles is natuurlijk boven alles afhankelijk van de zegen van God Die alles laat groeien en bloeien in de natuur.

“Er moet oor en oog zijn voor de ervaring van de cliënt”

Anderhalf jaar geleden raakte Arnold den Hartog betrokken bij Parousie als onafhankelijk voorzitter van de cliëntenraad. Helder heeft hij voor ogen wat het belang is van de cliëntenraad binnen een zorgorganisatie. Bewust van de rechten die een cliëntenraad heeft, benut Den Hartog aan het einde van het interview de gelegenheid om één van die rechten onder de aandacht te brengen. “Wil je nog invoegen dat we als cliëntenraad ook het recht hebben om een lid van de Raad van Toezicht bindend voor te dragen?” Een gesprek over de positie, de rechten én de grenzen van de cliëntenraad.

Arnold den Hartog is getrouwd met Joke. Het echtpaar heeft vier kinderen en vijf kleinkinderen; een zesde kleinkind is op komst. De zestiger heeft een eigen bureau voor scholing en training in de zorg. “Ik word uitgenodigd door zowel zorginstellingen als vrijwilligersorganisaties om te trainen op psychosociale vaardigheden en gespreksvaardigheden. Ook kerken weten mij te vinden om met kerkelijke vrijwilligers te stoeien over onderwerpen als geheimhouding.” De zzp’er werkte daarvoor bij Stichting Cliënt en Kwaliteit. “Daar heb ik kwaliteitsonderzoek gedaan in de zorg vanuit cliëntenperspectief. Een voorloper van het huidige klantervaringsonderzoek dat nu bij Parousie wordt gedaan.” Den Hartog heeft een positief beeld gekregen van de stichting. “Ik vind Parousie een mooie organisatie waar hard wordt gewerkt. Ik denk dat Werk en Training vernieuwend bezig

is en dat het bewoners van Parousie aanbiedt wat ze nodig hebben om vanuit hun situatie verder te komen.”

Nieuwe uitdaging

De zorgadviseur participeerde eerder al in andere cliëntenraden, maar de vraag vanuit Parousie was nieuw voor hem. “Parousie kwam uit een moeilijke situatie en de cliëntenraad moest nog opgestart worden. Dat is wel even een extra uitdaging.” Ook de doelgroep van beschermd wonen was tot dan toe onbekend voor de voorzitter. “Ik heb voeling moeten ontwikkelen met deze doelgroep, met hun mogelijkheden en waar hun moeite zit.” Hoe heeft hij het aangepakt? “Er werd binnen de organisatie nog hard gewerkt om dingen goed te regelen en op papier te zetten.” In het begin kwam er veel langs bij de cliëntenraad. “Melding incidenten, de klachtenregeling, de klachtenfunctionaris,” somt

Den Hartog op. “De bestuurder hield ons goed op de hoogte van alle ontwikkelingen binnen Parousie, dus in eerste instantie zijn we wat meer volgend geweest en daarop reagerend hebben we proactief dingen aangekaart.”

Rechten van de cliëntenraad

Hoe zit het met de rechten van een cliëntenraad? “We hebben formele rechten, die liggen vastgelegd in de Wet Medezeggenschap Cliënten Zorginstellingen” (de WMCZ). Het bestuur doet voorstellen en daarop reageert de raad met advies. Tijdens vergaderingen bespreekt de cliëntenraad de jaarrekening, de begroting en de benoeming van de bestuurder. “Daar hebben we adviesrecht over. Verzwaard adviesrecht heeft de cliëntenraad over voeding, de kwaliteit van de zorg, de klachtenregeling, de benoeming van leidinggevenden en de geestelijke verzorging. Verzwaard adviesrecht houdt

in dat de bestuurder bij afwijzing van een advies aannemelijk moet maken dat er zwaarwegende redenen zijn om van ons advies af te wijken. Als wij die redenen niet zwaarwegend vinden, dan kunnen we dat voorleggen aan een vertrouwenscommissie die weegt of de bestuurder wel of niet terecht het advies heeft afgewezen." Deze vorm van beroep is mogelijk buiten de organisatie bij de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden. "Het advies van de cliëntenraad is niet vrijblijvend. Daardoor is het contact met de bewoners en hun familieleden belangrijk, zodat we ook op de juiste manier kunnen adviseren."

Helder verwoorden

Verschillende keren benadrukt Den Hartog hoe belangrijk hij het vindt om te weten wat cliënten willen. "In dat opzicht wil ik graag een beroep doen op de cliënten van Parousie: "Laat meer van je horen." Ze weten me wel te vinden als het nodig is. Prima, maar laat ook meer van je horen als het gaat om thema's die voor heel Parousie gelden." Als concreet voorbeeld noemt de voorzitter de maaltijden. "Er wordt nu op de groep gekookt. Ik hoor graag hoe dat bevalt." En wat nu als cliënten zeggen: het is gewoon perfect, waarom moet ik iets tegen u zeggen meneer? "Dan hoor ik graag dat het perfect is." Zijn antwoord stoelt op een duidelijk uitgangspunt. "Er is in het verleden wel gezegd: de cliënt staat centraal. Ja prachtig, maar cliënten, medewerkers

en de organisatie hebben verschillende belangen. In die mix van belangen is het goed dat ook cliënten nadrukkelijk hun stem hebben. Mijn missie met de cliëntenraad is om de belangen van cliënten duidelijk aan te geven zonder op voorhand af te doen aan wat ze zouden willen. Eerst moet helder worden verwoord wat cliënten willen, zodat hun positie niet afgezwakt in beeld komt."

Grenzen van de cliëntenraad
Den Hartog is zich bewust van

de grenzen die de cliëntenraad heeft binnen de organisatie. "Voor individuele onvrede met een begeleider is de manager er, dan de klachtenregeling. Onze taak als cliëntenraad is niet om een cliënt te steunen in zijn klacht, maar om te wijzen op de regelingen die er zijn." Daarnaast waakt de cliëntenraad voor een goede borging van die regelingen in de organisatie. "Wij kijken als cliëntenraad naar de vraag: is de klachtenfunctionaris echt onafhankelijk? Is de klachtenregeling goed opgezet?

Een klacht is gratis advies. Het is een verschil tussen verwachting en werkelijkheid. Als cliëntenraad kijken wij er naar of een klacht makkelijk 'kan komen'." Op de vraag of de cliëntenraad een tegenwicht vormt voor onbehoorlijk bestuur, antwoordt Den Hartog resoluut: "Nee, dat is niet onze functie. Wij adviseren de bestuurder, de Raad van Toezicht houdt toezicht op de bestuurder. De cliëntenraad kan naar de rechtbank stappen om onderzoek te laten doen, het enquêterecht, maar dat is echt een paardenmiddel. Dan is er echt wat mis. Als dat onterecht gebeurt, is dat de nachtmerrie van een bestuurder."

Persoonlijke drive

Op de website van de zzp'er staat dat het cliëntenperspectief hem na aan het hart ligt. Waar komt die persoonlijke drive vandaan? "In de gezondheidszorg heeft lang de afhankelijkheid van de cliënt een grote rol gespeeld: de dokter wist het en de psychiater heeft altijd gelijk. Maar de cliënt weet hoe zijn lichaam en geest reageren op dingen, dus daar moet oor en oog voor zijn. Er zijn weleens misstanden geweest waarin mensen te lang niet gehoord zijn. Dat vind ik heel schrijnend. Dat moet niet mogen." Voor zijn afstudeerscriptie verdiepte Den Hartog zich in de beleving van mantelzorgers. "Ik ben begeleid door professor Duijnste, voormalig hoogleraar familiecare, en zij heeft mij het perspectief van de mantelzorgers bijgebracht.

Je moet niet alleen naar de cliënt kijken, want die cliënt is met veel banden verbonden met z'n mantelzorgers en zij hebben ook aandacht nodig. In het verleden is de aandacht voor patiënt en mantelzorger vaak in één adem genoemd en dat is niet terecht. Het zijn twee perspectieven." Deze twee perspectieven worden allebei vertegenwoordigd in de cliëntenraad; naast twee bewoners van Parousie zitten daarin ook twee familieleden. "Het is goed dat familieleden hun inbreng hebben, omdat ze meekijken en betrokken zijn bij het wel en wee van cliënten."

Vacatures vullen

Toch is het nog niet altijd makkelijk om de vacatures voor de raad gevuld te krijgen. "We hebben al personele wisselingen gehad. Bij de laatste aanvulling van familieleden hebben we weinig reacties gehad. Ik had echt op meer gehoopt." Volgens Den Hartog zijn de weinige reacties wel te verklaren doordat de cliënten en dus ook hun familieleden uit een zeer wijde regio komen. "Dan is het best druk om elke maand voor een vergadering naar Parousie te komen in de avonduren." Uiteindelijk zijn de vacatures wel weer gevuld. Den Hartog geeft aan dat de functie veel tijd en energie vraagt. "Het zijn toch pittige onderwerpen. Deelnemers moeten stukken lezen en erop reageren. Tussendoor moeten ze op e-mails reageren. Het werk beperkt zich echt niet tot die ene vergaderavond."

Bij de vergaderingen komt de bestuurder regelmatig langs om de lopende zaken te delen. "Dan weten we ook van haar kant wat er speelt binnen Parousie. En daar kunnen we dan op reageren." Mensen overwegen de functie zorgvuldig voordat ze een beslissing nemen over deelname. "Nee, er wordt niet makkelijk 'laat mij het maar doen' geroepen. Maar mensen ervaren een stukje verantwoordelijkheid en zeggen: 'Oké, laat ik het dan doen, want ik ben wel in de gelegenheid en ik heb er de mogelijkheden voor'."

Raad van Toezicht

Wil hij tot slot zelf nog iets kwijt? Die vraag laat de voorzitter niet onbenut. "De cliëntenraad heeft het recht om een lid van de Raad van Toezicht bindend voor te dragen. De Raad van Toezicht werd gevormd voordat wij als cliëntenraad in de steigers stonden, dus deze ronde is dat niet geëffectueerd. Op termijn willen we van dat recht wel graag gebruik maken." Het belang van dit recht is volgens Den Hartog dat de bewustwording van het cliëntenperspectief wordt versterkt in het totaal van de organisatie: "Dan zit er ook in de Raad van Toezicht iemand die zich expliciet bewust is van het feit dat hij door de cliëntenraad is voorgedragen. Diegene zal dus het cliëntenperspectief zeker meenemen en niet onder laten stoffen."

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG)

Op 25 mei 2018 heeft de AVG de Wet bescherming persoonsgegevens vervangen. De AVG stelt strengere eisen aan het verzamelen, verwerken en beheer van informatie van persoonlijke gegevens.

Bij de uitvoering van het bieden van zorg en begeleiding wordt rekening gehouden met de rechten van de cliënten op grond van de AVG. In het privacyreglement dat binnenkort op de website verschijnt, leest u hoe St. Parousie waarborgt op welke wijze met informatie van cliënten wordt omgegaan.

Steun het werk van onze stichting

Bankrekeningnummer:

NL68 RABO 0322 0235 05

Stichting Vrienden van Parousie

André Nijland, voorzitter

Bert van de Kleut, penningmeester

Gijs van der Laan, secretaris

Gijs van de Geer, bestuurslid

D.V.
ZATERDAG
9 JUNI
10.00 - 14.30

ZOMERFAIR

Stichting Vrienden van Parousie

VOOR KINDEREN

springkussen,
speelgoed, trein-
tje, grabbelton,
kinderkleding

ETEN & DRINKEN

worst, appeltaart,
ijs, snoep, olie-
bollen, eieren,
groenten & fruit,
kaas/nootjes, friet/
snacks, cake etc.

DIVERSE KRAMEN

decoratieve
artikelen, boeken
& CD's, kaarten,
zomerbloei-ers,
rommelmarkt, 2e
hands dameskle-
ding etc.

Locatie: Vlieterweg 17 Scherpenzeel